Sfântul Antonie cel mare şi corbul

(s.v. 17 ianuarie / s.n. 30 ianuarie)

Materiale despre Sfântul cuvios Antonie cel mare:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Antonie-cel-mare-(17-ian-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=+Antonie+cel+mare+

***

Materiale despre Sfântul cuvios Pavel Tebeul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Pavel-Tebeul

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pavel+Tebeul

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Pavel+Tebeul

&&&

Sfântul Antonie cel mare, părintele tuturor călugărilor, s-a născut în Egipt în anul 251, trăind în mijlocul unei familii bogate şi nobile. Încă din tinereţe, el şi-a lăsat toată averea săracilor şi surorii lui şi s-a retras în deşert. Aici el a locuit ani de-a rândul în pustietate, într-o colibă de crengi.

O creştină cucernică îi aducea o pâine mică de orz de două ori pe săptămână. Anton, pentru a se feri şi de acest ultim contact cu lumea, a intrat şi mai adânc în deşert, ducând cu sine numai un crucifix şi Biblia.

Trăieşte aici, în pustie, hrănindu-se cu rădăcini, ceva curmale, lăcuste şi miere.

Sfântul Antonie cel mare şi-a dedicat întregul timp rugăciunii, vieţii ascetice şi studiului Sfintelor Scripturi.

După mulţi ani, el s-a dus într-o zi să viziteze un alt sihastru pe nume Pavel, care avea faima de a fi un om sfânt. Antonie avea aproape nouăzeci de ani, dar dorea să înainteze şi mai mult pe drumul perfecţiunii, de aceea dorea să-l viziteze pe acest Pavel, care locuia într-o peşteră adâncă. Cei doi călugări, când s-au văzut, s-au îmbrăţişat şi au vărsat lacrimi de bucurie şi de emoţie.

Pavel şi Antonie aveau bărbi foarte lungi şi ochi mari, asemănători cu aceia ai bufniţelor, din cauza obiceiului de a veghea în contemplarea lui Dumnezeu toată noaptea.

Pavel îi spune Sfântului Antonie:
- Tu ai venit la mine din cauza renumelui pe care îl are sfinţenia mea. Dar trebuie să ştii, fratele meu, că eu mă aflu în faţa Domnului ca şi cum nici nu am început să-I slujesc.

Antonie îi răspunde lui Pavel:
- Atunci înseamnă că am găsit un tovarăş bun de drum, fiindcă eu mă aflu cu un pas în urma ta.

Cei doi s-au aşezat pe o rogojină în peşteră.

Antonie întrebă atunci:
- Spune-mi, părinte, are mai multă importanţă să postim sau iubirea pentru aproapele?

Pavel răspunde atunci:

- Iubirea este de preferat postului. Iubirea este dorită de Dumnezeu; postul însă depinde de noi. Cu ani în urmă, am vizitat o mănăstire unde locuiau mulţi călugări bolnavi. Stareţul le îngăduia să nu ţină un post prea sever, dar ei tot nu se însănătoşeau. Atunci i-a scutit pe călugări de tăcere şi în fiecare seară a îngenunchiat în faţa lor. Le-a spălat picioarele, le-a cerut iertare, i-a servit la masă, aşa cum Hristos a făcut cu apostolii. Apoi i-a rugat să se comporte unii cu ceilalţi în acelaşi fel. Dialogul frăţesc, serviciile făcute reciproc şi iertarea dată unii altora schimbă în întregime o comunitate. La scurtă vreme, călugării s-au însănătoşit. Aşadar, iubirea este un leac mai bun decât orice altă virtute.

În timp ce Pavel şi Antonie vorbeau despre virtuţile sfinte, veni amiaza. Iată că un corb intră deodată în peşteră ducând în cioc o pâine proaspătă, de parcă atunci ar fi fost scoasă din cuptor.

Pasărea se apropie de Pavel şi lasă să-i cadă pâinea la picioare.

Pavel spuse atunci:
- De aproape douăzeci de ani, acest corb îmi aduce în fiecare zi câte o jumătate de pâine. Dar azi, pentru prima dată, aşa cum vezi, a adus în cioc o pâine întreagă. Domnul, cu iubirea sa nesfârşită, ştie că ai venit să mă vizitezi! S-a gândit şi la tine! Şi din acest fapt poţi înţelege, părinte Antonie, că iubirea frăţească valorează mai mult decât postul.

Din ochii mari ai celor doi călugări au început să curgă lacrimi de duioşie. Au mâncat împreună pâinea minunată.

Apoi s-au îmbrăţişat şi s-au despărţit pentru a-şi urma viaţa, în linişte şi singurătate, pe drumul spre o viaţă cât mai sfântă.

din cartea Nestemate duhovniceşti (vol.II)